

محقق ایرانی خبر از درمان آلزایمر داد

باز هم در روزهای آخر سال، خبر خوشی از موفقیت جوانان ایرانی در عرصه علم در خروجی رسانه‌ها قرار گرفت. به‌تازگی جایزه‌ای از سوی مجمع جهانی آلزایمر در آمریکا به یک محقق برجسته ایرانی اعطا شده است. کوروش شاهپسند این جایزه را به دلیل تحقیقات روی آلزایمر به دست آورده است. شاهپسند دانش آموخته پسادکتری دانشکده پزشکی هاروارد و عضو هیئت‌علمی پژوهشگاه رویان است. محقق ایرانی برنده جایزه جهانی، باتوجه به تحقیقات موفقیت‌آمیز در زمینه درمان آلزایمر پیش‌بینی کرد که ایران تا ۵الی ۶سال آینده به قطب درمان آلزایمر در جهان تبدیل می‌شود.

یکشنبه ● ۱۶ اسفند ۱۳۹۴ ● شماره چهل و شش

۰ ۱ ۲ ۳ ۴ ۵ ۶ ۷ ۸ ۹

دست‌هایش بوی چهل و پنج روز مقاومت در خرمشهر را می‌دهد. صدای گریه و ناله‌های زنان و مردان هنوز در گوشش است، اما سینه‌اش خالی از خشونت و بی‌مهری است. برای همین وقتی جنگ تمام شد، رفت سراغ زمین‌اش در جزیره مینو تا به جای تیرزدن، گل و گیاه بکارد. کاری که چو از دل برخاست، بر دل‌ها هم نشست. خیلی زود آوازه نهالستانش همه جا پیچید. گیاهان منحصر بفرد را از کشورهایی چون تایلند وارد ایران کرد و کار و بارش سکه شد. بیش از صد نفر را به کار گرفت. مسئولان بازدید کردند و بیش از نهال‌ها، شیفته نهالستان شدند که به جای سنگ و سیمان از نی و حصیر درست شده بود. نهالستان خیلی زود باتوق گردشگران شد. عبدالله نورانی که مردی پر از ایده‌های ناب است، طرح احیای مضاف‌ها را در پیش گرفت. مضاف، سازه‌ای است شش هزار ساله و منحصر بفرد که تنها با یک نوع مصالح ساخته می‌شود یعنی نی. کشورهای عربی داشتند این مضاف‌ها را به نام خودشان می‌زدند. هنرمندان ایرانی را به آن سوی آب‌ها می‌بردند تا برایشان مضاف بسازند. عمو عبدالله جزیره مینو اما از این هنرمندان خواست که مضاف را در خرمشهر بر پا کنند، در جایگاه اصلی‌اش. حالا گردشگران زیادی از سراسر دنیا برای دیدن این مضاف‌ها به خرمشهر می‌آیند پیش عبدالله نورانی.

■ قصه نهالستان جزیره مینو

«ا‌هل خرمشهر هستم. در مقاومت چهل و پنج روزه در کنار دوستانم برای دفاع از این شهر جنگیدم. در جبهه حضور داشتم. حالا ۶۲سال است و پنج تا نتیجه دارم. از زمانی که بازنشسته شدم و جنگ تمام شده به خاطر علاقه‌ام به کشاورزی، زمینی که در جزیره مینو داشتم را احیا کردم. اوایل این کار را به خاطر عشق و علاقه‌ام انجام می‌دادم. زمین بزرگی داشتم و آن را برای ساختن نهالستان و پرورش گل و گیاه آماده کردم.» عمو عبدالله اینها را می‌گوید و نقبی می‌زند به آن سال‌های دور: «ابتدای کار خیلی سخت بود. زمین مملو بود از گیاهان خودرو و وحشی. برای خودش جنگل انبوهی بود. با سختی بسیار این زمین را آماده کردم. فاصله من تا اروند ۳۰۰ متر بیشتر نیست، خوشبختانه از نظر آب مشکلی نبود. زمین را تسطیح کردم. همان ابتدای کار ۲۰۰ سالن برای کشت و تولید نهال بنا کردم، یک دفتر برای خودم. اتاقی برای کارگرها و سرویس بهداشتی.» کسب و کار عمو عبدالله از همین جا آغاز می‌شود. او سعی می‌کند، گونه‌های نادر گرمسیری را احیا کند: «دوستی داشتم در تایلند که گونه‌های جدیدی از گیاهان نادر را برایم فرستاد، بذرهایی از درخت خاصی به نام کاسیا سورانتیس. این بذر خیلی خوب در آب و هوای اینجا جواب داد و رشد کرد. به طوری که دوستم گفت در تایلند به این خوبی عمل نمی‌آید.» او عزمش را جزم می‌کند و گونه‌های جدیدی را وارد می‌کند: «می‌خواستم گیاهانی را وارد ایران کنم که قبلا نداشتیم. با کارشناسان امر رایزی کردم و نزدیک ۱۰۰ نهال را وارد کردم. یک نوع گل کاغذی وارد کردم که شش رنگ داشت، روی ساقه‌های متفاوت رنگ‌های متفاوت داشت. تصمیم گرفتم که آنها را پرورش دهم و به نمایش بگذارم.»

زمان سخت کشت صدهزار نهال که فراسید، عمو عبدالله خیلی از مردم را به کمک فراخواند: «همی دانستم در این مدت کم چگونه کیسه‌های خاک را برای کشت هر گیاه آماده کنم، بنابراین از دانش‌آموزان دبیرستان پرسرانه‌ای که در نزدیکی ما بود، کمک گرفتم. بابت پر کردن هر کیسه به آنها پول می‌دادم. چهل و پنج دانش‌آموز در این طرح شرکت کردند. اما باز هم کم بود برای همین می‌خواستم از زنان و دختران کمک بگیرم اما آنها وارد فضاهای مردانه نمی‌شدند. در این زمان بود که فکری به ذهنم خطور کرد حالا که آنها نمی‌آیند، من خاک را برای آنها می‌رم. کامیون خاک

آزمایش

می‌توانیم از صفر شروع کنیم

گفت و گو با عبدالله نورانی، کارآفرین گردشگری

ناجی مضاف‌ها در جزیره مینو

عمو عبدالله از اهالی خونگرم خرمشهر است؛ جنگ که تمام می‌شود می‌رود سراغ زمینش در جزیره مینو و نهالستان خوش آب و رنگش را راه می‌اندازد. جایی که دیری نمی‌پاید که بدل به یکی از جاذبه‌های توریستی منطقه می‌شود دل گردشگران خارجی را می‌برد

را بردم بد خانه آنها خالی کردم، وسایل مورد نیاز شان را هم فراهم کردم تا کیسه‌ها را آماده کنند. این روند ادامه پیدا کرد. بیش از ۷۰ نفر در این زمینه مشغول کار شدند.» نهالستان که جان می‌گیرد، عمو عبدالله نمایشگاهی برای مسئولان می‌گذارد. او نمایشگاه را بانی و حصیر درست می‌کند: «در نمایشگاه از مصالح آجر و سیمان به هیچ عنوان استفاده نکردم. با اینکه گل و گیاهان این نمایشگاه همه منحصر بفرد بود، همه عاشق نهالستان شده بودند و می‌گفتند به به اینجا چه زیباست، چه بی نظیر است.»

■ گردشگری در جزیره مینو

«وقتی این استقبال را دیدم با خودم فکر کردم چکار کنم تا اینجا زیباتر شود. شنیده بودم که تعدادی از سازندهای مضاف ایران را

مضاف در کنار این جوان‌ها جان می‌گیرد: «سازنده مضاف‌ها حالا ۸۰-۷۰سال دارند، نمی‌خواستم که این آیین فراموش شود و از بین برود. باز هم نگرانم که وقتی این پیرمردها بمیرند، چه خواهد شد؟ آیا برای همیشه این سنت منقرض می‌شود؟ با اینکه کلاس‌های مقدماتی گذاشتم اما موفق نشدیم هنوز دوره‌های تکمیلی را به پایان برسانیم.» عمو عبدالله با دست‌های خالی رونق گردشگری را به جزیره مینو آورد: «در ابتدا این مضاف‌ها خیلی بزرگ بودند، حدود بیست تا صد نفر را می‌شد در آنها جا داد. به ذهنم خطور کرد برای اینکه خانواده‌ها راحت‌تر باشند، مضاف‌های خانوادگی بر پا کنیم و برای اولین بار در تاریخ شش هزار ساله این سازه، مضاف‌های خانوادگی ساخته شد و گردشگران راهی اینجا شدند.»

گردشگران زیادی هر سال از چین، ژاپن، آلمان، آمریکا و... به این جزیره سفر می‌کنند: «در این مضاف‌ها ما با غذاهای بومی خودمان مثل ماهی شکم‌پر، خورشت بامیه و دال عدس از مهمان‌ها پذیرایی می‌کنیم. در قدیم مرسوم بوده که در این مضاف‌ها با لباس‌های مخصوص و با شیوه سنتی قهوه می‌خوردند و حالا ما این رسم را دوباره زنده کردیم.» عمو عبدالله نه تنها در زمینه گل و گیاه تولید کار کرده است، بلکه رونقی به هم به گردشگری داده: «بعد از اینکه برای اولین بار ما مضاف‌ها را احیا کردیم، خیلی از مردم خرمشهر علاقه‌مند شدند که مضاف بسازند و در زمینه گردشگری فعالیت کنند. من موج بزرگی در خرمشهر ایجاد کردم.»

پیش‌زمینه

نهالستان خیلی زود باتوق گردشگران شد. عبدالله نورانی که مردی پر از ایده‌های ناب است، طرح احیای مضاف‌ها را در پیش گرفت، مضاف، سازه‌ای است شش هزار ساله و منحصر بفرد که تنها با یک نوع مصالح ساخته می‌شود یعنی نی. کشورهای عربی داشتند این مضاف‌ها را به نام خودشان می‌زدند. هنرمندان ایرانی را به آن سوی آب‌ها می‌بردند تا برایشان مضاف بسازند. عمو عبدالله جزیره مینو اما از این هنرمندان خواست که مضاف را در خرمشهر بر پا کنند، در جایگاه اصلی‌اش. حالا گردشگران زیادی از سراسر دنیا برای دیدن این مضاف‌ها به خرمشهر می‌آیند پیش عبدالله نورانی.

موفق بودن یا پیروز شدن

باید وقت‌شناس باشید. اما نکاتی را هم در عمل یافتیم، مثل اینکه سر وقت شروع کنیم، و سر وقت تمام کنیم. وقتی من در کارگاه‌های مربیگری صحبت می‌کنم، به مربی‌های جوان‌تری که در حال ورود به این حرفه هستند و احتمالاً تازه ازدواج کرده‌اند می‌گویم «تمرینات را تا دیروقت ادامه ندهید، چون با خلق و خوی بد به خانه می‌رسید.» یکی از موارد دیگری که به آن پایبند بودم اینکه یک کلمه بی احترامی نباشد. اگر یک کلمه بی‌احترامی کنید برای سدهای بیرون می‌روید و نکته دیگر اینکه هرگز یک هم‌تیمی را تحقیر نکن. در نهایت من به یک هرم رسیدم، که فکر می‌کنم کمک کرد معلم بهتری باشم. در این هرم خشت‌هایی گذاشتم، در پایه هرم تلاش و اشتیاق، سخت

کار کردن و لذت بردن از کاری که می‌کنید قرار دارد. و درست در این بالا، ایمان و صبر. در هر کاری که می‌کنید، باید صبور باشید. باید اعتقاد داشته باشیم پدیده‌ها آن‌گونه‌ای اتفاق می‌افتند که بهتر است اتفاق بیفتند. ما از خودمان می‌پریم و به خودمان می‌بازیم. جایزه‌های درخشان در قفسه‌های ما هرگز نمی‌توانند بازی فردا را ببرند. وقتی که نمی‌توانیم بهترین کار را انجام دهیم، به زبان ساده بهای امتحان را نپردازیم. این تو و من هستیم که سرنوشت خود را می‌سازیم، این ما هستیم که دروازه‌های روبه‌جلو یا پشت‌سر را، می‌بندیم یا باز می‌کنیم.» این من را به یاد یک جمله سه‌تایی می‌اندازد که پدرم سعی می‌کرد به ما یاد دهد. ناله نکن. شکایت نکن. بهانه نبار. برو توی میدون و سراغ هر کاری که داری می‌کنی. با بهترین توانت انجامش بده. این چیزی است که واقعاً ارزش دارد. آیا شما تلاش کردید که بهترین کار را که می‌توانستید انجام بدهید؟ نتایج چیزهایی خواهد بود که بهتر است باشد و لزوماً چیزهایی نیستند که شما می‌خواهید باشند. فقط شما هستید که می‌دانید که آیا از عهده انجام کاری که دارید بر می‌آید یا نه.

● نگاه ●

● مهران امیری ●

روزگار نو

کار و حمایت از کار ایرانی

این زمستان هم در حال گذر است، بهار اندک‌اندک می‌رسد، گویا سرما که رفته سیاهی هم از دل‌های زمستانی رخت برمی‌بندد. بهار در راه است، نوروز می‌آید، اما این بار بهتر است از تعطیلی و استراحت نگوییم. بهتر است که از نشاط و امید و نیاز به تلاش و کار بیشتر بگوییم. بهار نوید روزهای خوش سرشار از کار خلاق را می‌دهد. نوروزمان را نوروز کار و تلاش کنیم.

فرارسیدن بهار و جشن‌های نوروزی در کنار همه غم‌ها و شادی‌های متعارف از سر گذراندن یک سال، نشان پررنگ‌تری نیز با خود دارد و آن نشان از نو شدن و سرنزدگی است. اینک که پس از زمستانی نه‌چندان سخت، دوران سخت ناشی از تحریم‌های ظالمانه به سر آمده، تنها چیزی که در فضای کسب‌وکار کشور به گوش می‌آید، فراخوانی برای کار و تلاش بیشتر و امید به شرایط بهتر است. روزهای آینده زمان مناسبی برای بازبینی امسال و کسب انرژی برای یک سال پر تحرک است. انتظار عمومی این است که سال جدید حامل خبرهای خوشی برای اقتصاد و فضای کسب‌وکار کشور باشد، اما این مهم بدون تلاش بیشتر و امید متکی بر فعالیت گسترده‌تر به سرانجام نمی‌رسد.

نخستین روزهای سال جدید در کنار سرسبزی و نشاط بهاری، فضای کلی کشور را نیز تازه کرده است. برگزاری دو انتخابات مهم مجلس شورای اسلامی و مجلس خبرگان نیروی تازه‌ای را به جامعه تزریق می‌کند که بستر مناسب رشد کشور را فراهم می‌سازد. در میانه همه دغدغه‌هایی که همسایگان ما با آن مواجه هستند، شاهد آرامش و امید بزرگی در دل‌های مردمی هستیم که خود را برای برداشتن گام‌های بزرگ آماده کرده‌اند. تبدیل آرزوها و آرمان‌های نیروهای خلاق و کارآمد کشور به نتایج بزرگ و ماندگار، نیازمند تلاش و کاری بیش از گذشته است. فرارسیدن بهار درست در هنگامه‌ای که مردم کشور برای بهره‌برداری از ثمرات پایداری و صبر خود آماده می‌شوند را باید به فال نیک گرفت. بهاری که نشانه نو شدن و زایش و رویش است، همه دلسوزان کشور و به‌ویژه فعالان اقتصادی را به حرکت‌های بزرگ و استوار ترغیب می‌سازد. با تکیه بر تلاش و خلاقیت و نجات‌دانی فعالان عرصه‌های مختلف اقتصاد کشور می‌توان گام‌های بزرگی برداشت که نشان از شایستگی‌های مردم این سرزمین دارد. آنچه را که در سال‌های گذشته جوانان و مردم در میدان اقتصادی کشور کاشته و با صبر و امید خود آبیاری کرده‌اند، در این بهار جوانه خواهد زد. باید خود را برای مراقبت از داشته‌ها و کاشته‌هایمان بیش‌ازپیش آماده سازیم.

در روزهای آینده، به دیدار عزیزان و نزدیکان خواهیم رفت، از غم‌ها و غصه‌ها و امیدها و آرزوها خواهیم گفت، اما بدون تردید بهار سال ۱۳۹۵ تفاوتی بزرگ دارد و آن‌هم امیدهای بزرگتری است که ایجاد شده. امید به رشد سریع‌تر کشور و گسترش عمومی در فضای کسب‌وکار امروز بیش از هر زمان دیگری است. آرزوهای بزرگی که این مردم برای تحقق آن سال‌ها پایداری کرده‌اند اینک مسیر هموارتری را پیش رو دارد. این امیدها اما تنها با تلاش بیشتر و کار خلاقانه نتیجه‌بخش خواهد بود. انرژی‌های نهان شده در روزهایی که تحریم‌های متعدد گلوی اقتصاد کشور را می‌شکند، اینک فرصت ابراز می‌یابند تا صحنه اقتصاد کشور را به میدان زایش و سرفرازای دیگری تبدیل سازند.

این روزها در کنار همه شورونشاط برخاسته از کنار زدن موانع بین‌المللی امیخته با سرنزدگی بهار، دغدغه‌هایی بزرگی نیز ذهن فعالان عرصه کسب‌وکار را به خود مشغول داشته است، مهم‌ترین این دغدغه‌ها احتمال تبدیل شدن کشور به بازار مصرف محصولات خارجی و کم‌توجهی احتمالی به توان داخلی است. این دغدغه را هم در سخنان و رفتارهای مدیران و برنامه‌ریزان و هم در میان فعالان بخش خصوصی می‌توان مشاهده کرد. به نظر می‌رسد که ضروری‌ترین هشدارى که باید در روزهای آتی به یکدیگر بدهیم در همین زمینه است. در کنار تبریک‌های سال نو، دوستان و آشنایان و عزیزان خود را برای کار بیشتر و نهاده‌به کردن استفاده از تولیدات داخلی آماده سازیم. نوروز مبارکی در راه است؛ نوروز کار و تلاش بیشتر که در مسیر روشن پس از پایداری و پشتکار رخ نموده.

